

vilde kunne stemme for den, dersom ikke en Bestemmelse, som den her foreslaaede, kom ind i Loven. Saasnart man nærmere vil overveie, hvad det er, Talen her er om, troer jeg, at man gjør rigtigt i at gaae ud fra den Bestrængning, som er udtalt i et Andragende til Rigsdagen, der er indkommet fra endeel Menighedsmedlemmer i Fyen. De udtale selv heri, at de have været nøbte til at slutte sig sammen i et „frit“ kirkeligt Samsund. De gjentage paa flere Steder i deres Andragende, at de have dannet et „frit“ Samsund; de benævne det Samsund, som de have dannet, et „frit“ Samsund, og de gjentage det, saa at det er klart, at de betragte deres Samsund som et frit kirkeligt Samsund. De anføre ved Siden deraf, at de have Tro tilfælles med Følk-kirken; Daaben, Næbveren, den hellige Skrift have de tilfælles med den danske Følk-kirke. Dette viser jo klart, at de ere Medlemmer af den evangelist-lutherste Kirke. Det, de her anføre, er et Beviis for, at den evangelist-lutherste Kirke maa regne dem blandt sine sande og virkelige Medlemmer. Men den evangelist-lutherste Kirke er jo ikke det Samme som den danske Følk-kirke, den omfatter jo langt større og mere udbredte Samsund end den danske Følk-kirke. Denne sidste er et kirkeligt Samsund i mindre Forstand, som vel hører til det store evangelist-lutherste Kirkesamsund, men den har, som et mindre Samsund for sig, dannet sig særlige Regler og en særlig Ordning, som den forlanger fulgt af dem, der foruden at høre til den evangelist-lutherste Kirke, ogsaa ville høre til den danske Følk-kirke. Det er altsaa slet ikke beviist, at Medlemmerne af det omhandlede frie kirkelige Samsund uden Videre maae ansees for at være Medlemmer af den danske Følk-kirke, forbi Ungen vil nægte, at de ere virkelige Medlemmer af den evangelist-lutherste Kirke. Til at kunne være virkelige og sande Medlemmer af den danske Følk-kirke hører jo tillige, at de underkaste sig de kirkelige Samsundsregler, som den danske Følk-kirke har opstillet som sine. Erkjende Medlemmer af den danske Følk-kirke ikke dennes Kirkeordning for hensigtsmæssig, og ville de have en anden, saa maae de arbejde hen dertil. Man kan ved kirkelige Love udvide og foran-

dre Kirkeordningen saaledes, som Kirkebestyrelsen i Forening med Rigsdagen kunde finde det helbigt indenfor den danske Følk-kirkens Omraade; men, saalænge man ikke er kommen til en saadan Forandring, maae de, der ville være Medlemmer af den danske Følk-kirke, foruden at være evangelist-lutherste Christne, tillige underordne sig den danske Følk-kirkens Regler. Men det er klart af Andragendet selv, at Andragerne ikke gjøre dette, da de kalde sig „et frit kirkeligt Samsund“. Den danske Følk-kirke er et kirkeligt Samsund, men naar de selv kalde sig et frit kirkeligt Samsund, ligger deri ligesvem udtalt, at de ikke ansee sig for hørende til den danske Følk-kirkens Samsund. De Gøder, de vilde opnaae ved at blive i Følk-kirken, seer jeg imidlertid ikke reitere, end at de fuldstændigt kunne opnaae, om de ogsaa blive ved at være et frit kirkeligt Samsund; thi det Troessamqvem, som de have med Følk-kirkens Medlemmer, den Daab, den Næbver, de have tilfælles med Følk-kirkens Medlemmer, ville de jo kunne beholde, og de kunne i alle Maader udvikle et fuldkomment aandeligt Menighedsliv ligesaa godt, som om de stode indenfor den danske Følk-kirke. Der er ikke det Mindste i Veien for, hvad der vist ogsaa faktisk finder Sted, at, dersom der er et inderligt Menigheds- og Troesliv mellem de Mænd, som høre til det frie kirkelige Samsund, og dem, der høre til den danske Følk-kirkens Samsund, dette da kan vedblive at bestaae. Deres Troessamsunds indre Liv vil altsaa ikke blive mindre, fordi de ikke tillige ere Medlemmer af den danske Følk-kirke. Den Befæstelse, de ville vinde i deres Tro ved et saadant større Menighedsliv, sammen med Andre, ville de finde ligesaa fuldt ved at fortsætte dette kirkelige Samqvem, og denne Samleven i Troen med deres Troesfæller vil i Fremtiden ligesaa godt kunne finde Sted som hidtil, uden at det er nøbvendigt for dem at høre til den danske Følk-kirke. Naar det nu var Tilfælbet, at man ikke kunde faae den Frihed, man her ønsker at vinde gennem Loven, paa anden Maade, saa vilde jeg sige, at jeg er saa varm en Ven af aandelig Frihed, at den Betænknelighed, jeg har fremskillet, maatte komme til at vige for min Erkjendelse af, at Frihed er det, der